

Πάει κάθε ποντοπόρος
στέλγαν με δαυλοὺς παρῖνους
στίβας βρώμας καὶ σκανοῦ,
ἀπετίρωσε προφῶς
τοὺς κομήτας τοὺς γήϊνους
ὁ κομήτης τούρανοῦ.

Μόνος ἐγὼ σ'τὴν ἔδωσαν γυροὺς σὰν ἀγρίμ
τοῦ Πάλλη τοῦ χρυσοῦ μαλλί, τὴν γλώσαν τοῦ Ζαφῆμ,
τοῦ Δωνοῖα τοῦ κρυφοῦ καὶ αἰνιγματώδους κόμμα,
τοῦ Δὸν Σκουλοῦδῃ τὴν σεπτὴν ἐκείνη γενεάδα,
νὰ τὴν κολλήσω μὴ χαρὰ 'στὸ μούτρο μου μὲ γόμα,
καὶ Πατριάρχης νὰ γενῶ 'στὴν ἔρημον κοιλάδα.

'Χαθῆκαν κ' ὄρνιθα καὶ πουλιά...
'ἔβρισκε κεφάλια, Φασουλή,
ποῦ τόσον 'κούρευαν μαλλιά,
πλὴν ἐν τοὺς ἔμεινε μαλλί.

Κατάραν σκουῖζε τρομερὰν
κ' ὡς Φάουστ τρέχε βλασφημῶν
τὴν ἀλιτῆριον πυρὰν
καὶ πάντα τῆς ζωῆς χυμὸν.

Τῆς Ρωμηροσύνης θρήνησε τὸν κάθε Κυβερνήτη,
ποῦ 'ἔριωνε χαρτί,
'ἔβρισκε κ' ὀβίδες ἀδειμανῆς, ποῦ καὶ μὲ τὸν κομήτη
ἐν 'ἔβρισκε φωτιά.

Λοιπὸν τοιοῦτον τῶν Ρωμηρῶν τὸ πεπρωμένον ἦτο;
λοιπὸν ἀδίκως 'βγάξαμε τὸν στέργο μας 'στὰ ζήτω;
λοιπὸν ἀδίκως ἄναθαν τοῦ νοῦ μας τὰ καντόλια;
λοιπὸν ἀδίκως 'στειλάμας τοὺς στολῶς, τὸν Μιχρόβια;

Λοιπὸν ἀδίκως 'κάναμε τὸν κόσμον τὸν ἰνφάμε
μανιακὸν Φιλέλληνα;
λοιπὸν ἀδίκως 'τρέξαμε 'στὸ Κεντρικὸ τὸν φῶμα
χαρτοῦσα μὲ νικιλίνα;

Λοιπὸν ἀδίκως ἔβραζε σὲ μπόμπαις καὶ φουρνέλα
ἢ Ρωμηροσύν' ἢ δυστυχία νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ τῆς;
λοιπὸν ἀδίκως προκαπαῖς 'γεννοῦσε σὰν κουνέλα,
γιὰ νὰ περάσῃ βιζαντικὸς μακρὴς ψυροκομήτης
καὶ τὴν ψῆσῃ 'στὸ λεροτὸ καὶ νὰ τὴν κἀνὴ λῶμα
χωρὶς σὺμης Ρωμαϊκῆς ν' ἀφήσῃ 'λίγη βρώμα;

Ὁ Περικλέτος φθάνει κ' ὁ Φαδουλῆς τὸ χάνει.

Φ. — Βρῆ Περικλίτο μασκαρῶ,
πὺς σφῶς ἀριθάρσιες;
μὲ τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
καὶ σὺ δὲν ἐτραχιάρσιες;

Π. — Μὴν τὰ 'ρωτῆς πῶς 'γλύτωσα 'στὸ χάος τῶν κλαυθμῶ-
ῶ τέρψης κ' εὐφροσύνη... | νων,
πλὴν μᾶθ' ἐκ τῆς καταστροφῆς πῶς διασώθῃ μόνον
ἢ νεία Ρωμηροσύνη.

Φ. — Βρῆ τί μοῦ λές;

Π. — Λόγον τιμῆς... 'στὸυ γαλασμοῦ τοὺς βρόντους
ἤκουσθη βροντερὰ φωνὴ κ' ἀπὸ ἑξῆς καὶ πόντους:
'Ἐτρίς χαίρ' Ἑλλὰς τρισευτυχῆς καὶ τρισευθία κόρη,
πάλι 'φτηνὰ τὴν 'γλύτωσις, κ' ἔγειροι καὶ γρηγόρει.

«Εἶναι βεβαίως ἐγκλημα, σκληρότης, ἀδικία,
κ' ἀνήκουστος βλακεία
μαζὶ μὲ τοὺς κεννοὺς λαοὺς τῆς ἄλλης ὀφθαλοῦ
μὴ τέτοια ράτσα νὰ χυθῆ τοιοῦτου μεγαλείου,
ποῦ μὲς 'στὸυς ἄλλους θεσφαροὺς ἔχει κ' ἀγώνων Στάδιον,
κ' ἀνέκθην ἐλίγετο τοῦ κόσμου τὸ Παλλάδιον.

«Δὲν πρέπει νὰ καῖς καὶ σὺ μὲ τὴν καίσιαν πλάσιον
πρὶν νὰ τελεμώσωσι οἱ Ρωμηροὶ τὴν ἀρξαμένην ὄρασιον,
πρὶν τῶν μεταρρυθμίσεων νὰ ποτιοῦθον τὸ γάλα,
πρὶν πάρουσ' ἄγνη προκοπή
καὶ πρὶν ξεπλύνουσι τὴν 'ντροπή
μὲ δευτέρη φουγάλα.

«Δὲν πρέπει νὰ καταστραφῆς,
φιδῶρων πολέμων θρέμμα,
πρὶν κ' ἐκ δευτέρου νὰ βαρῆς
μὲ παπαρούνας αἶμα,
καὶ πρὶν νὰ πάρουσε φτερὰ, σπαλιέταις καὶ βεγάλα
σοσι δὲν 'πρεβιδίσθη, κ' ἔστιν πρῶτη σου φουγάλα».

'Ἐτσι ποῦ λές ἔβραζε φωνὴ παρηγορήτρα,
κ' οἱ πατριώται τῶν Ρωμηρῶν, χωρὶς νὰ δώσωσι λύτρα,
ἰσώθησαν ἐκ τῆς οὐρᾶς κομήτου καταράτου,
καὶ τῶρ μὲ βάρεις γλυκεῖς
καὶ σχέδια πολιτικῆς
σὲ καρτεροῦν 'στὸν καρφὸν νὰ πᾶς τοῦ Ζαχαράτου.

Φ. — Τίς ν' ἀποφύγη δόναται θισπίσματα γραπτά;
ἔτσι τὸ πάλ' ἰσώθησαν ἀπὸ πυρὸς καμίνι
καὶ τᾶρβατα τὰ σώματα τῶν παιδῶν τῶν ἐπτά
κ' ἔτρομαξαν τὸν Δανιὴλ οἱ ἑλόντες ἐκεῖνοι.

Ἐκ κιομένη κ' ἔσφαρτος πατρίς Ἑλληνική,
ὦ πανευρρόσυνος χαρὰ,
ποῦ δίνεις ἀετοῦ φτερὰ
• σὰν εἰσαί ζαφνική.

Πάλι θὰ 'ὄω τρηγῶρ μου κάθε μεγάλον ἄνδρα,
πάλι θ' ἀκούσω καθεμὴν Βουλευτικὴ γαλιάνδρα,
πάλι θ' ἀκούσω σχέδια τοῦ μπάριπα μου τοῦ ψύτη,
πάλι γιὰ ὄρομο δονατὸ θὰ ζαναπάρω νέρτι,
πάλι μὲ τριαντάφυλλα θὰ 'ὄω τὸν Κερβονᾶ,
πάλι πρεβιβαζόμενος θ' ἀπλῶνον τραχανᾶ,
πάλι μὲ ζῦλινο σπαθὶ τὸν πόλεμο θὰ πᾶζω...

Π. — Πάλι κ' ἐγὼ, βρῆ Φασουλή, καλαῖς θὰ σοῦ τῆς βρέζω.

Τόμος λαμπρὸς παροιμιῶν τοῦ Νίκου τοῦ Πολίτου,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Καθηγητοῦ ἐγκρίτου,
τιμαλροστέατον θεσφαρῶν κειμήλιον αἰώνιον,
ἐγκλειον ἄματρον σπουδῶν καὶ μόχθον πολυχρόνιον,
βιβλίον μὲ φιλοσοφῶν καὶ φροσούσαν ψυχὴν
διαπρεπὴ μας λόγιον τιμῶν κατ' ἐξοχῆν.

Τὸ γραφετον τοῦ Ρωμηροῦ μας, παραλίπια πατριώτου,
ἄριμδος τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.